

§ 7. 1. Okresy działalności kombatanckiej oblicza się w latach i miesiącach, z tym że niepełny miesiąc traktuje się jako pełny.

2. W razie braku danych do ustalenia okresu działalności kombatanckiej, gdy podstawa do uznania osoby za kombatanta jest niewątpliwa — przyjmuje się okres tej działalności w wymiarze jednego miesiąca.

§ 8. 1. Okres działalności kombatanckiej zalicza się, z zastrzeżeniem ust. 2, do okresu zatrudnienia, od którego zależy przyznanie lub wysokość świadczeń przysługujących od zakładu pracy.

2. Okresu działalności kombatanckiej nie zalicza się do okresu zatrudnienia, od którego zależy nabycie prawa do urlopu wypoczynkowego lub innego świadczenia przysługującego po przepracowaniu roku albo okresu krótszego niż rok.

3. Zaliczenie pracownikowi okresu działalności kombatanckiej do okresu zatrudnienia następuje bez względu na przerwy w zatrudnieniu i tryb rozwiązania stosunku pracy.

§ 9. W razie gdy pracownik w czasie działalności kombatanckiej wykonywał równocześnie zatrudnienie, okres tej działalności zalicza się do okresu zatrudnienia warunkującego nabycie świadczeń, jeżeli przy ustalaniu prawa do tych świadczeń nie został zaliczony okres tego zatrudnienia.

§ 10. 1. Zaświadczenia wydane przez Związek Bojowników o Wolność i Demokrację w sprawach uprawnień przyznanych kombatantom na podstawie dotychczasowych przepisów pozostają w mocy — z zastrzeżeniem ust. 2 — i stanowią podstawę do korzystania ze świadczeń i uprawnień przewidzianych w ustawie.

2. Zaświadczenia wydane na podstawie dotychczasowych przepisów, jeżeli nie został w nich ustalony okres działalności kombatanckiej, a ustalenie tego okresu jest niezbędne do przyznania świadczeń lub uprawnień przewidzianych w ustawie — podlegają wymianie na zaświadczenia lub legitymacje kombatanta, o których mowa w § 2.

§ 11. Zakres, wysokość i szczegółowe zasady korzystania z ulg i uprawnień, o których mowa w art. 18 ustawy, określają odrębne przepisy.

§ 12. Traci moc rozporządzenie Ministra Pracy, Płac i Spraw Socjalnych oraz Ministra do Spraw Kombatantów z dnia 18 grudnia 1975 r. w sprawie trybu ustalania uprawnień do świadczeń przysługujących kombatantom i więźniom obozów koncentracyjnych (Dz. U. Nr 46, poz. 255).

§ 13. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1983 r.

Kierownik Ministerstwa Pracy, Płac i Spraw Socjalnych:
J. Bury

287

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA PRACY, PŁAC I SPRAW SOCJALNYCH

z dnia 22 grudnia 1982 r.

w sprawie najwyższych dopuszczalnych stężeń i natężeń czynników szkodliwych dla zdrowia w środowisku pracy.

Na podstawie art. 208 § 1 Kodeksu pracy (Dz. U. z 1974 r. Nr 24, poz. 141, z 1975 r. Nr 16, poz. 91, z 1981 r. Nr 6, poz. 23 i z 1982 r. Nr 31, poz. 214) zarządza się, co następuje:

§ 1. Ustala się wartości najwyższych dopuszczalnych stężeń i natężeń czynników szkodliwych dla zdrowia w środowisku pracy, określone w wykazie najwyższych dopuszczalnych stężeń i natężeń czynników szkodliwych dla zdrowia w środowisku pracy, ustalonych jako wartości średnie ważone, stanowiącym załącznik do rozporządzenia, zwanym dalej „wykazem”.

§ 2. 1. Wartości, o których mowa w § 1, określają najwyższe stężenia lub natężenia czynników szkodliwych dla zdrowia, ustalone jako wartości średnie ważone, których oddziaływanie na pracownika w ciągu 8-godzinnego czasu pracy, a jeżeli chodzi o hałas — w ciągu 5-godzinnego czasu pracy, przez cały okres jego aktywności zawodowej nie powinno spowodować ujemnych zmian w jego stanie zdrowia oraz stanie zdrowia jego przyszłych pokoleń.

2. Zakłady pracy obowiązane są zapewnić, aby wartości najwyższych dopuszczalnych stężeń i natężeń czynników szkodliwych dla zdrowia, określone w wykazie, nie były przekraczane.

3. Określone w wykazie wartości najwyższych dopuszczalnych stężeń i natężeń czynników szkodliwych dla

zdrowia stanowią kryteria do oceny warunków pracy, wytyczne dla projektantów nowych i modernizowanych technologii i wyrobów oraz stanowią podstawę do prowadzenia planowej działalności profilaktycznej w zakładach pracy.

§ 3. 1. Zakłady pracy, w których występują czynniki szkodliwe dla zdrowia, obowiązane są do badania ich stężeń lub natężeń z częstotliwością i w zakresie niezbędnym do ustalenia stopnia narażenia pracowników. Wyniki badań powinny być ewidencjonowane i udostępnione organom nadzoru i kontroli warunków pracy.

2. Przy ustalaniu miejsc, częstotliwości oraz zakresu badań, o których mowa w ust. 1, zakłady pracy obowiązane są uwzględniać zalecenia właściwego terenowo państwowego wojewódzkiego inspektora sanitarnego.

§ 4. W razie stwierdzenia przekroczenia najwyższych dopuszczalnych stężeń i natężeń czynników szkodliwych dla zdrowia zakłady pracy obowiązane są do:

- 1) stosowania zmian technologicznych, odpowiednich środków technicznych i organizacyjnych, sprzętu ochrony osobistej oraz do zapewnienia wzmoczonej opieki lekarskiej,
- 2) ustalania i realizowania niezbędnych przedsięwzięć doraźnych i planowych zmierzających do ograniczenia stężeń i natężeń czynników szkodliwych dla zdrowia do poziomu co najmniej określonego w wykazie,

3) informowania organów nadzoru i kontroli warunków pracy — na ich wniosek — o podjętych lub planowanych przedsięwzięciach w zakresie, o którym mowa w pkt 1 i 2.

§ 5. 1. Pomiary stężeń i natężeń czynników szkodliwych dla zdrowia wykonuje się w sposób określony w Polskich Normach. W razie braku Polskiej Normy pomiary wykonuje się w sposób określony przez Głównego Inspektora Sanitarnego lub jednostkę przez niego upoważnioną. Zasady pobierania próbek do pomiarów, jeżeli nie są podane w Polskiej Normie, określa Główny Inspektor Sanitarny.

2. Pomiary, o których mowa w ust. 1, dokonywane są przez laboratoria Państwowej Inspekcji Sanitarnej oraz inne laboratoria upoważnione przez właściwych terenowo państwowych wojewódzkich inspektorów sanitarnych.

3. Pomiary zapylenia powietrza w podziemnych wyrobiskach zakładów górniczych oraz w pomieszczeniach na powierzchni związanych bezpośrednio z prowadzeniem ruchu w wyrobiskach podziemnych określają odrębne przepisy.

4. Zasady dokonywania oceny wyników pomiarów, o których mowa w ust. 1, określa Główny Inspektor Sanitarny.

§ 6. Ministrowie (kierownicy urzędów centralnych) oraz organy nadzoru i kontroli warunków pracy obowiąz-

zani są w razie potrzeby do występowania z wnioskami dotyczącymi zmiany wykazu.

§ 7. Wnioski, o których mowa w § 6, opiniuje Międzyresortowa Komisja do Spraw Aktualizacji Wykazu najwyższych dopuszczalnych stężeń i natężeń czynników szkodliwych dla zdrowia w środowisku pracy. Komisja ta może przedstawiać również wnioski w sprawie zmiany wykazu.

§ 8. 1. Kontrolę nad przestrzeganiem przez zakłady pracy przepisów rozporządzenia sprawują organy nadzoru i kontroli warunków pracy, w tym organy Państwowej Inspekcji Sanitarnej.

2. Organy, o których mowa w ust. 1, określają terminy likwidacji przez zakłady pracy przekroczenia wartości najwyższych dopuszczalnych stężeń i natężeń czynników szkodliwych dla zdrowia, określonych w wykazie.

§ 9. Traci moc rozporządzenie Ministra Pracy, Płac i Spraw Socjalnych z dnia 17 marca 1976 r. w sprawie najwyższych dopuszczalnych stężeń i natężeń czynników szkodliwych dla zdrowia w zakładach pracy (Dz. U. Nr 13, poz. 77).

§ 10. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Kierownik Ministerstwa Pracy, Płac i Spraw Socjalnych:

J. Bury

Załącznik do rozporządzenia Ministra Pracy, Płac i Spraw Socjalnych z dnia 22 grudnia 1982 r. (poz. 287).

WYKAZ NAJWYŻSZYCH DOPUSZCZALNYCH STĘŻEŃ I NATĘŻEŃ CZYNNIKÓW SZKODLIWYCH DLA ZDROWIA W ŚRODOWISKU PRACY

A.

Lp.	Nazwa czynnika szkodliwego dla zdrowia	Najwyższe dopuszczalne stężenia w mg/m ³
1	2	3
1	Aceton	200
2	Akroleina	0,5
3	Akrylan metylu	20
4	Akrylonitryl	10
5	Aldrin (1,2,3,4,10,10-sześciochloro-1,4,4a,5,8,8a-sześciohydro-endo-1,4-egzo-5,8-dwumetanonaftalen)	0,01
6	Alilowy alkohol	2
7	Amoniak	20
8	Amyłowy alkohol (alkohol izoamyłowy)	100
9	Anilina	5
10	Antymon	0,5
11	Antymonowodór	0,2
12	Arsen i jego związki nieorganiczne (w przeliczeniu na As)	0,3
13	Arsenowodór	0,2
14	Azotowy kwas	10
15	Azotu tlenki	5